

UIT DE AS

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur
Uit de as*

*Kom je spelen?
Wat jij niet ziet
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)
Jouw kind is de volgende (met Andy Maslen)
De grootste fout (met Lisa Hall)*

M.J. Arlidge

UIT
DE
AS

Deel 14 van de *Helen Grace*-serie

Vertaald door Mireille Vroege

ISBN 978-90-492-0883-7

ISBN 978-94-023-2924-7 (e-book)

ISBN 978-90-492-1291-9 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Out of the Ashes*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagbeeld en -ontwerp: © Wil Immink Design

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 M. J. Alridge. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Beste lezers in Nederland en België,

Jullie hebben mijn carrière inmiddels jarenlang gevolgd. Daarin heb ik in mijn eigen land achter seriemoordenaars, mensensmokkelaars en wat niet al aan gezeten. Ik hoop dat jullie van mijn avonturen in het New Forest, aan de zuidkust en natuurlijk in de achterbuurten van Southampton hebben genoten, waar ik me met hart en ziel heb ingezet om te zorgen dat misdadigers hun gerechte straf kregen. Dit verhaal speelt zich af aan jullie kant van de Noordzee, en dan met name in de havenstad Rotterdam. Onder leukere omstandigheden zou ik als toerist een bezoek aan de Lage Landen hebben gebracht, maar dat is nu niet het geval. Mijn bezoek is puur professioneel en het doel is duidelijk. Ik ben gekomen om een door en door slechte misdadiger voor het gerecht te brengen en ik zal niet rusten tot me dat is gelukt, al krijg ik daarbij de hele onderwereld van Rotterdam op mijn dak. Ik heb het mezelf plechtig beloofd. Maar veel belangrijker is dat ik het mijn getroffen kameraad, brigadier Charlie Brooks, heb beloofd. Ik kan haar niet in de steek laten, en dat is ook de reden waarom ik me vast heb voorgenomen om mijn missie hier tot een goed einde te brengen... of er desnoods het leven bij te laten.

Veel plezier,

Inspecteur Helen Grace, politie van Hampshire, Verenigd Koninkrijk

DAG 1

1

Er klonk een ijzingwekkende gil, schel en angstig. Inspecteur Helen Grace keek geschrokken op en zocht naar de boosdoener. Haar hart klopte in haar keel, maar ze had niet zo hoeven schrikken, want haar blik bleef inmiddels rusten op een meeuw, zes meter boven haar, die roerloos boven de achtersteven van het schip hing. Helen pakte de reling beet, wendde zich van de krijsende vogel af en richtte haar aandacht opnieuw op wat zich beneden afspeelde. Ze waren die nacht langzaam het Kanaal overgestoken en Helen had haar bestemming bereikt. Ze bevond zich midden in de grootste haven van Europa, in de drukke bedrijvigheid van de stad Rotterdam.

Op de kade was het een drukte van belang, met havenmeesters die naar voorbijsnellende vorkheftruckchauffeurs riepen, lassers die bezig waren de romp van versleten containerschepen te repareren, zodat de vonken in het rond vlogen, en boven dat alles uit de torenhoge kranen, die eindeloos in beweging waren en enorme hoeveelheden bananen, computers, elektrische auto's en nog veel meer op de robuuste laad- en losplaatsen aan wal zetten. Helen bekeek het tafereel belangstellend, maar zonder ervan te genieten, want de drukte daar beneden weerspiegelde haar kolkende emoties. Het was een week geleden sinds de traumatische gebeurtenissen in South-

ampton, en Helens wonden waren nog vers. Helen had een grote mensenhandelsoperatie ontmanteld en daarbij een onschuldige vrouw van een wisse dood gered, en daarbij was ze verwurgd, geslagen en verbrand geraakt, maar haar pijn was niets vergeleken met die van haar vriendin en collega, inspecteur Charlie Brooks. Die had de Nederlandse vrachtrijder proberen te arresteren die tientallen immigranten het vk binnen had gesmokkeld, en daarbij was ze in haar borst gestoken. Haar belager was gevlucht terwijl de oudere agent in haar eigen bloed lag. Gelukkig had Charlie de reis naar het South Hants Hospital overleefd, maar het zag er niet best voor haar uit. Ze was in coma gebracht en vocht op de ic voor haar leven. Haar geperforeerde long kon elk moment klappen.

De tranen sprongen Helen in de ogen bij de gedachte aan hoe haar beste vriendin eraan toe was, en haar verdriet werd nog erger gemaakt doordat ze zich schuldig voelde. Een half jaar geleden had Helen ontslag genomen bij de politie van Hampshire, en Charlie had haar functie als hoofd van het team Zwarte Misdrijven overgenomen. Charlie had een waardige opvolger van Helen willen zijn en was daarin doorgeslagen en ernstig gewond geraakt. Haar oude collega's hamerden erop dat het niet Helens schuld was, maar ze had er verschrikkelijke spijt van dat ze Charlie in gevaar had gebracht, want ze was ervan overtuigd dat zij en niemand anders deze rampzalige reeks gebeurtenissen in gang had gezet. Helen was zo van slag door wat er met Charlie was gebeurd dat ze aanvankelijk aan haar bed had willen gaan waken, maar haar vurige woede en scherpe verantwoordelijkheidsgevoel zorgden ervoor dat dit nooit echt een optie was geweest. In plaats daarvan nam ze zich heilig voor degene die Charlie had mishandeld voor de rechter te brengen, waar deze kloppacht op de ongrijpbare voortvluchtige haar ook mocht brengen.

De veerboot naderde nu snel de passagiersterminal, dus liep

Helen weg bij de reling en ging op een drafsje naar de trap. Ze kookte al dagen van frustratie en ongeduld, was geïrriteerd over de schaarse aanwijzingen waar de voortvluchtige zich zou kunnen bevinden en razend over het feit dat de politie van Hampshire haar niet aan de zoekactie wilde laten deelnemen. De baas van Southampton Central, hoofdinspecteur Rebecca Holmes, had Helen er tot haar ergernis bij herhaling op gewezen dat ze geen politieagent meer was en dat er dus in het officiële onderzoek geen rol voor haar was weggelegd. Holmes had uiteindelijk toch overstag moeten gaan, geconfronteerd met Helens felle verzet en de steeds luider wordende roep om de meest onderscheiden inspecteur van Southampton Central weer haar werk te laten doen. Maar zoals dat altijd gaat met dit soort ambtenaren met een politieke agenda, zat het venijn in de staart. Holmes had duidelijk gemaakt dat Helen slechts tijdelijk weer als inspecteur aan het werk kon. Dat een agent in functie was neergestoken en haar belager op wonderbaarlijke wijze had weten te ontkomen was voor het korps een enorme blamage geweest, en Holmes had er nadrukkelijk voor gezorgd zelf buiten spel te blijven. Dat was dan ook de reden waarom ze een deal met Helen had gesloten. Als Helen de voortvluchtige zou weten te pakken en daarbij de reputatie van Southampton Central wist te redden, zou ze weer als hoofd van het team Zware Misdrijven worden aangesteld. Lukte haar dat niet, dan was ze aan de wolven overgeleverd en was haar carrière bij de politie voorgoed ten einde.

Het was een hopeloze missie, maar Helen zou zich er vastbesloten in storten. Twee dagen geleden was de Nederlandse voortvluchtige in de buurt van Rotterdam gesignaleerd, en Helen wilde hem hoe dan ook met de hulp van de lokale politie te pakken zien te krijgen. Terwijl de veerboot bokkend en kreunend aanlegde, ging ze op haar Kawasaki zitten en startte de motor. Misschien werd dit wel haar laatste onderzoek,

misschien werd ze zelfs wel slachtoffer van een stad waar zeer veel drugsmokkel en benedegeweld gaande was, maar ze was vastbesloten vaart te maken. Elke seconde telde nu.

De deuren van de boeg gingen piepend en krakend open, en de zon viel naar binnen. Vóór haar in de rij stonden een paar auto's, maar Helen aarzelde niet, kneep de gashendel in en spoot langs de wachtende automobilisten. Van daaraf was het maar een klein stukje naar de douane. De slagboom ging nog net op tijd dicht om Helen te kunnen tegenhouden. Ze zette haar helm af en gaf haar paspoort aan de wachtende douanebeambte.

‘Wat is het doel van uw bezoek aan Nederland?’ vroeg hij beleefd, terwijl hij haar paspoort op de scanner legde.

‘Werk,’ antwoordde Helen ferm, met haar blik op de weg vóór haar gericht.

‘En waar verblijft u zolang u in Nederland bent?’

‘Geen idee.’

‘En hoelang bent u van plan in Nederland te blijven?’ ging hij onverstoord verder.

Helen zweeg even, draaide zich toen om naar de man en antwoordde: ‘Zolang als nodig is.’

Het klonk ijzig, en dat ontlokte de beambte duidelijk een reactie – hij leek meteen geamuseerd en geïntrigeerd. Hij keek Helen even aan, richtte zijn blik toen weer op zijn scherm en gaf haar haar paspoort terug.

‘Welkom in Rotterdam.’

2

Het lichaam draaide zachtjes rond in de wind, zodat de bouwvakkers en de politieagenten die eronder stonden zijn verwoeste gezicht goed konden bekijken. De holle oogkassen keken beschuldigend op de toeschouwers neer, alsof ze hen boos toespraken dat ze te laat waren.

Hoofdinspecteur Kim Meijer dook onder het politielint door, baande zich een weg tussen de bouwvakkers en liep linea recta naar haar collega's. Haar dag was slecht begonnen: door het getreuzel van haar dochter en de drukke spits waren ze wéér te laat op school gekomen, en het werd er niet beter op. Ze gaf de jongste agent opdracht het publiek naar achteren te dringen, en wendde zich tot haar collega.

‘Wanneer is hij gevonden?’

Brigadier Arend Bouwman draaide zich op zijn hakken om; toen hij zag wie het was, ontspande zijn gezicht. Kim Meijer was een harde tante, maar ze was wel eerlijk, discrimineerde niet en was bereid je te helpen.

‘Iets na achten, vanochtend. De voorman was laat vanwege de spits, en toen hij het hek opendeed, zag hij dit...’

Beide agenten namen het gruwelijke tafereel in zich op. Het slachtoffer was bont en blauw geslagen, zijn keel was doorgesneden, zijn gezicht tot moes geslagen en zijn ogen uitgestoken,

waarna hij op zijn kop aan een kraan was opgehangen. Meijer moest onmiddellijk denken aan de beelden uit de media van vergeldingsacties in Afghanistan, nadat de westerse mogendheden hun manschappen hadden teruggetrokken. Medewerkers waren gemarteld en vermoord, en vervolgens waren ze aan het publiek getoond. Als een lijk zo openlijk werd getoond zat daar altijd een bedoeling achter, en Meijer vermoedde dat dat hier ook het geval was. Ze streek een losgeraakte pluk blond haar achter haar oor en vroeg: ‘Hoe hebben de moordenaars het terrein kunnen betreden? Was het slot geforceerd?’

‘Nee,’ antwoordde Bouwman. ‘Volgens de voorman was alles nog precies zoals hij het had achtergelaten.’

‘Dan moeten we met iedereen praten die een sleutel had,’ ging Meijer verder. ‘Het is riskant en tijdrovend om iemand zo vast te binden. Dat doen ze alleen ergens waar ze gemakkelijk kunnen komen, een plek waarvan ze weten dat ze er niet gestoord zullen worden.’

‘Ik ga er meteen mee aan de slag,’ zei Bouwman. ‘Gaan we ervan uit dat het iets met drugs te maken heeft?’

‘Hebben ze je op de politieacademie niet geleerd dat je nóóit ergens van mag uitgaan?’ Er verscheen heel even een flauw glimlachje op Meijers gezicht. ‘Maar in dit geval kunnen we volgens mij wel zeggen dat het een feit is. We weten in elk geval zeker dat het geen huiselijk...’

Kim Meijer liep weg en ging recht onder het lichaam staan. Dit was niet het eerste lijk dat ze deze week had gezien, want het wemelde in de stad van de vergeldingsmoorden tussen de bendes die met de drugshandel miljoenen verdienden. In Amerika was de vraag naar cocaïne de laatste tijd dramatisch gedaald, dankzij de toenemende verslaving aan fentanyl, zodat de smokkelaars zich liever op Europa richtten, met de reusachtige haven van Rotterdam als voornaamste punt waar het goedje uit Colombia aan land kwam. Georganiseerde crimine-

le netwerken, zowel Europese als Noord-Afrikaanse, hadden gevochten om in deze lucratieve handel voet aan de grond te krijgen, en vaak hadden ze extreem geweld gebruikt om zich een bepaald gebied toe te kunnen eigenen. De politie had daar hard op ingegrepen, en de haven gonsde dan ook van de politiedrones op zoek naar de spotters en smokkelaars die de handel faciliteerden, maar ironisch genoeg hadden het succes van de autoriteiten en de inbeslagname van illegale vrachten de strijd tussen de rivaliserende bendes alleen maar verder aangewakkerd. De spanning steeg, de inzet werd steeds hoger, maar het aantal dodelijke slachtoffers daarmee ook.

‘Enig idee wie het is?’ informeerde Bouwman.

Kim bekeek het verwoeste gezicht van de man eens goed en liet haar blik over zijn sluike zwarte haar gaan, over zijn verbrijzelde oogkassen, zijn slap openhangende mond.

‘Nou, ik ben geen Sherlock Holmes, maar gezien de tatoeage van een slang, de ontbrekende linkerwijsvinger en het eerlijk gezegd verschrikkelijke kapsel, denk ik dat het Niels van der Linden is. Hij werkt voor Arie Bos. Althans, wérkte...’

‘En u denkt dat de Marokkanen hier iets mee duidelijk willen maken?’

‘Nee,’ zei Meijer vastbesloten. ‘Dit heeft Bos gedaan. Een paar weken geleden hebben zijn rivalen een tip gekregen over een lading cocaïne. Ze hebben drie mannen van Bos gedood, zijn spul gestolen en daar een flinke winst mee behaald, waarna Bos zijn klanten mocht gaan uitleggen waarom hij niet kon leveren. Ik denk dat we nu wel weten wie de mol was.’

‘En dat weet u allemaal omdat...?’

‘Omdat het mijn werk is, en bovendien: kijk eens goed. Ze hebben niet alleen zijn ogen eruit gehaald...’

Brigadier Bouwman deed een stap naar voren en zoomde toen in op de met opgedroogd bloed aangekoekte mond van de man.

‘Horen, zien en zwijgen,’ mompelde de jonge agent, die er misselijk van werd.

‘Dit is een boodschap van Bos aan zijn eigen mensen. Om ze er even aan te herinneren hoe belangrijk het is dat je trouw en discreet bent.’

Terwijl Meijer stond te praten, woei haar lange haar los en zwiepte in haar gezicht. Ze woonde inmiddels al meer dan twintig jaar in Rotterdam, maar ze wende er maar niet aan hoe gekmakend hard het hier kon waaien. Ze duwde de verdwaalde pluk geïrriteerd weg en draaide zich toen weer om naar Bouwman.

‘Haal hem eraf en breng hem zo snel mogelijk naar het mortuarium. Van der Linden was bij leven een eersteklas rotzak, maar laten we hem nu hij dood is toch iets van waardigheid gunnen.’

Bouwman pakte meteen zijn mobilfoon en liep weg bij zijn chef om contact te leggen met de patholoog-anatoom van de gemeente. Kim Meijer bleef staan waar ze stond en keek aandachtig naar de ernstig gehavende randfiguur. Van der Linden had vast gedacht dat hij heel slim was, doortrapt zelfs, maar zijn beoordelingsfout was hem duur komen te staan; zijn brutte moord was een duidelijke waarschuwing aan het adres van anderen die snel geld wilden verdienen. De ontbrekende ogen en tong vertelden zo hun eigen verhaal, maar voor het geval de boodschap toch nog niet duidelijk was, hadden de beulen van Arie Bos er nog één laatste accent aan toegevoegd: tussen de schouderbladen van het slachtoffer stak een mes. Zo werd dus met verraders en mes-in-de-rugstekers afgerekend. Verraad werd niet getolereerd; onbetrouwbaarheid bleef niet onbestraft, zeker niet als er zoveel op het spel stond. Met cocaïnesmokkel vielen miljoenen te verdienen, maar in werkelijkheid was deze wedijver inmiddels een existentiële strijd geworden, waarbij de verschillende bendes in een koortsach-

tige, onvoorspelbare sfeer op leven en dood vochten. De dood van Van der Linden was domweg de recentste moord in een steeds verder ontsporende strijd. Kim Meijer liep weg van de plaats delict, en met elke stap die ze zette werd ze somberder en vreesde ze dat het ook niet de laatste was.

3

‘Laat dat maar aan de sociale media over. Dan weet meteen de hele wereld het.’

Met een brede glimlach hield Jan Mertens zijn telefoon zo dat zijn broer het scherm kon zien.

‘Dat gaat snel,’ reageerde Paul droogjes, waarna hij zijn aandacht weer op de veerbootterminal richtte.

‘Zeg dat wel. En jesus, wat een goeie beelden...’

Jan haalde een hand over zijn kaalgeschoren hoofd en grinnikte. Op de sociale media waren al vier verschillende posts geplaatst waarop je het lichaam in de wind zag ronddraaien. De beelden waren gemaakt door bouwvakkers ter plekke, die het lichaam van Niels van der Linden in volle glorie toonden. Jan bleef even naar het bebloede gezicht van het slachtoffer kijken en dacht vergenoegd aan hoe Van der Linden het had uitgediend van de pijn toen Jan hem eerst van zijn zicht beroofde, toen van zijn stem, en toen van zijn leven. Dat was het leukste geweest, en Jan had er alle tijd voor genomen om te zorgen dat de verrader het ongenoegen van Arie Bos in z’n volle omvang voelde, maar de rest was domweg eentonig geweest. Ze hadden de hele stad door gemoeten met lichaam, wat spannend en saai was, en Van der Linden aan die kraan vastbinden was zonder meer een loodzwaar karwei geweest. Jan en zijn broer

waren geen doetjes, allebei voormalig militair en in de bloei van hun leven, maar ze zouden nog dagen spierpijn hebben van de klus van afgelopen nacht. Er moest toch een eenvoudiger manier zijn om een signaal af te geven.

‘Zet dat ding uit, ja?’ bromde zijn broer bars. ‘We moeten ons concentreren.’

‘Die filmpjes worden er toch binnen no time afgehaald,’ zei Jan vlak, om maar niet te laten merken dat hij het niet kon hebben als hem werd verteld wat hij moest doen.

Jan gooide zijn telefoon in de bekerhouder, deed de zonneklep omlaag en wipte het spiegeltje open. Hij bracht zijn gezicht er wat dichterbij naartoe en bekeek zijn hoekige gelaatstreken eens goed. Tot zijn verbazing vond hij op zijn rechterwang nog een bloedspatje. Hij zette zijn John Lennon-bril af en veegde het vlekje geronnen bloed weg, maar het ergerde hem dat hij dat de eerste keer niet had gezien. Kleine vergissingen leiden tot grote problemen, zoals zijn broer altijd maar wat graag zei.

Jan deed de zonneklep weer omhoog, liet zijn blik over het vermoeide interieur van de auto gaan en zag het versleten leer en de krassen die overal zaten.

‘Wanneer gaan we een nieuwe auto regelen? Dit is een barrel. Bovendien trek ik die stank niet meer.’

‘Hij brengt ons van A naar B.’

‘Dat weet ik, maar wat voor indruk maken we daarmee? Een Škoda, godbetert, en nog een oudje ook. We hebben geld zat. Waarom kopen we geen...’

‘Omdat we geen aandacht willen trekken,’ antwoordde Paul streng. ‘Niemand keurt zo’n barrel als dit een blik waardig, en dat betekent dat ze het zich niet herinneren, en dat betekent weer dat ze zich óns niet herinneren. Jezus, we hoeven dit stuk schroot niet eens op slot te doen. Niemand zit tegenwoordig nog op gestolen cd-spelers te wachten...’

Nu grinnikte Paul, maar Jan kon er niet om lachen. Hij wist dat Paul gelijk had, maar hij werd chagrijnig van die oude auto en het ergerde hem dat hij niet kon herleiden waar die zure geur vandaan kwam waar de auto met de dag erger van ging stinken.

‘Dat is zo, maar we kunnen toch wel een iets betere...’

Hij werd halverwege zijn zin onderbroken. Paul stak vinnig zijn hand op om hem het zwijgen op te leggen en boog zich gespannen over het stuur. Daarop draaide Jan zich om, zodat hij de veerbootterminal kon zien en zijn blik onmiddellijk op een motorrijder viel die net de passagiersterminal uitreed.

‘Wat denk je?’

Jan was meteen alert, pakte de stapel papieren die hij op zijn schoot had liggen, en bladerde de foto’s door. Er zaten foto’s van beveiligingscamera’s bij, foto’s die uit de regionale krant van Southampton waren gehaald, de *Evening News*, maar op alle foto’s stond dezelfde vastberaden uitziende, sportieve vrouw, nu eens op een motor, dan weer op een plaats delict, waar ze de pers toesprak. Ze had iets krachtigs over zich, en een blik die Jan zowel uitdagend als intrigerend vond.

‘Nou?’ blafte zijn broer.

‘De lengte en haar bouw kloppen wel,’ zei Jan. Hij zag de motorrijder richting aangeven om links af te slaan. ‘En kijk, ze heeft lang haar, het kan niet helemaal onder haar helm...’

‘Ik kan niet zien wat voor motor het is,’ klaagde Paul. ‘Jij wel?’

Jan twijfelde, reikhalsde om het logo van de fabrikant te kunnen zien, terwijl de motorrijder langzaam afsloeg en toen de straat in scheurde.

‘Kawasaki. Het is een Kawasaki, zeker weten. En het nummerplaatje klopt ook.’

‘Dan is het ’r dus.’

Paul startte de auto, deed hem van de handrem en reed de

weg op. Jan greep haastig zijn telefoon en toetste het nummer in dat hij uit zijn hoofd kende. Een paar tellen later werd er opgenomen, maar Jan liet een begroeting achterwege.

‘Ze is er.’

4

‘**W**eet je het zeker?’

Arie Bos’ stem was gespannen, zijn vraag klonk dringend.

‘Honderd procent,’ zei Jan in de telefoon. ‘Ze rijdt net de haven uit, richting het centrum.’

‘Verlies haar niet uit het oog,’ droeg Bos hem kortaf op. ‘Ik wil weten waar ze naartoe gaat en wie ze ziet. Is ze alleen?’

‘Zo te zien wel. Er zitten alleen een paar caravans en busjes achter haar, dus...’

‘En je weet zeker dat jullie niet worden gevolgd?’

Er viel een korte stilte, maar toen antwoordde Jan: ‘Nee, we worden niet gevolgd.’

‘Houden zo. We kunnen ons geen fouten veroorloven.’

Zelden had Arie Bos zo’n waar woord gesproken. Hij was geboren en getogen in Rotterdam en zwaaide al jaren de scepter in zijn stad – de voornaamste doorvoerhaven voor cocaïne die uit Zuid-Amerika kwam, de voornaamste leverancier voor Nederland, België en daarbuiten. Hij was letterlijk vet geworden van de winst; zijn ooit zo slanke middel was nu vlezig en zacht, maar in Rotterdam was de scene de afgelopen jaren ingrijpend veranderd. De Noord-Afrikaanse bendes die zich naar binnen hadden gevochten speelden het spel niet volgens de normale regels, wat tot een aanmerkelijke toename van geweld had ge-

leid. Bos moest alle zeilen bijzetten om zijn bijnaam, de ‘Boss’ van deze stad, waar te maken, en als hij ergens niet op zat te wachten was het wel dat een Engelse politieagent zich hier met zijn zaken kwam bemoeien.

‘Waar is ze nu?’ Bos wierp schuins een blik naar buiten, de club in, waar Hendrik luidruchtig de bar stond bij te vullen.

‘Ze rijdt naar het zuiden,’ antwoordde Jan bondig. ‘Ik vermoed dat ze naar bureau Zuidplein gaat.’

‘Vooralsnog heel voorspelbaar,’ antwoordde Bos, terwijl hij het lijntje cocaïne bekeek dat hij net voor zichzelf had zitten snijden toen de telefoon ging. ‘Dat is tenminste iets.’

‘Met wie gaat ze daar samenwerken?’ informeerde Jan.

‘Meijer of Bakker. Dat zijn de enigen met kennis van zaken.’

‘En kunnen we die aan?’

‘Over hen maak ik me geen zorgen,’ zei Bos afgemeten.

‘Hoe bedoel je... O, wacht even...’

Het werd stil op de lijn, Jans stem werd opeens gedempt – hij overlegde met zijn broer.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Bos.

‘Niets, we... we zijn haar kwijt. Even geduld...’

Bos vloekte hard en moest zich inhouden om de telefoon niet door de kamer te smijten. Dat kreeg je als je met mensen van buiten de stad werkte. Jan en Paul Mertens hadden een uitstekende reputatie, zowel op het gebied van efficiëntie als van wreedheid, maar ze kwamen niet uit Rotterdam en wisten er de weg niet. Bos pochte vaak dat hij zelfs geblinddoekt probleemloos door de stad kon lopen, maar voor ingehuurde kleerkasten gold dat niet.

‘En? Hebben jullie haar?’

‘Wacht even...’ antwoordde Jan behoedzaam.

‘Godverdegodver, zien jullie haar of niet?’

Bos legde zijn telefoon met een klap neer, boog zich naar voren en pakte snel het dunne metalen buisje. Hij haalde diep

adem, snoof de lange lijn cocaïne op en het witte poeder gleed langs zijn verwoeste neustussenschot. Het had ogenblikkelijk effect, en er joeg een stoot energie door hem heen. Dit was goed spul, de onversneden waar die nooit op straat belandde. Bos wist dat hij te veel gebruikte, maar het was op dit moment het enige wat hem op de been hield. Toen hij ontspande, drong tot hem door dat Jans blikkerige stem weer iets tegen hem zei.

‘Nou?’ Bos pakte de telefoon snel op.

‘Alles in orde, we hebben haar weer, crisis afgewend.’

‘Godzijdank.’ Bos klonk iets meer geschrokken dan hij wilde, en hij veegde een spikkeltje cocaïne van zijn neusgat.

Er viel een korte stilte, en toen sprak Jan weer, op luchtige, zelfs geamuseerde toon.

‘Wordt die Grace een probleem? Moeten we ons zorgen maken, Arie?’

Het was duidelijk plagerig bedoeld. Jan en Paul hoefden zich nergens zorgen over te maken, alleen maar over hun eigen veiligheid; het waren ervaren moordenaars die prima in staat waren voor zichzelf te zorgen. Nee, zijn vraag was op hun werkgever gericht: hij vroeg of Bos zelf bedreigd werd.

‘Absoluut niet. Het is een solist, een afvallige. Ze heeft geen idee met wie ze van doen heeft.’

‘Waarom schakelen we haar dan niet nu meteen uit?’ vroeg Jan gretig. ‘Ze is alleen, onbeschermd...’

‘Nog niet,’ antwoordde Bos vastbesloten. ‘Voorlopig kijken we en wachten we af. Maar maak je geen zorgen. Als Grace zich met mijn zaken gaat bemoeien, als ze me nog meer last gaat bezorgen...’

Arie Bos zweeg even. Er golfde een woedende energie door hem heen en hij sloot af met: ‘... dan gaat ze eraan.’